

tartásának csak ez lehetett a vége, méltó befejezése. Drága virágoktól pompázó koszorút helyeztem a koporsójára és a papot nyomatékosan megkértem, hogy kerüljön minden emberi tragédiára való utalást.

Egy hétre a fiú után akasztotta fel magát abban a bérlakásban, egykori ablakára.

Csak az éjszakák ne lennének olyan hosszúak. Már háromszor cseréltem lakást, a régi bútoraink közül semmit sem tartottam meg, azt a kétajtós, fiókos szekrényt elégettem mindenestől, néha mégis arra ébredek még, hogy valaki járkal a szobámban, ül a tükör előtt, fésülködik, vetkezik tétova, révedező mozdulatokkal és az ablak függönyével babrál. Fölgyújtom a villanyt, ülök az ágyam szélén, bámulom a semmit, és belenyilall a halántékomba: valahol, valaki folytatja azt a szertartást, hallom a halk, elragadtatott hangoknak a szimfóniáját, ami számomra örökre elérhetetlen, megfoghatatlan lesz.

